

своитѣ трудове: да би страдалъ отъ тая болестъ, или ако не отъ нея — и затова ние можемъ да съжаляваме —, да би поне билъ по-внимателенъ къмъ богатствата на своя умъ, прѣдъ насъ днесъ щѣха да стоятъ три, четири, петъ и повече тома съчинения, но не само единъ отъ 400 — 500 страници! Но Ботйовъ е човѣкъ на дѣлото, и всѣка дума, всѣки редъ и стихъ, създадени отъ него, гледалъ да стане достояние на публиката не толкова като литературно произведение, колкото като жива мисълъ, която трѣбва да проникне съзнанията и да се прѣвърне въ дѣло. Човѣкъ на словото и на перото, уви! той повече върши пропаганда, и само въ изключителни случаи вземалъ перото.

Мѣсець, слѣдъ като се установи пръвия пжтъ въ Браила, а шестъ слѣдъ като избѣгна изъ България, Ботйовъ напечатилъ първото си стихотворение, което се явява първо поне по дата. Бидейки въ Калоферъ (1866.) даскалъ Ботю натяквалъ на синътъ да се свие на едно мѣсто — да пише. Ботйовъ му декламиралъ цѣли поеми отъ Пушкина, Лермонтова, казалъ прѣдъ Калоферския даскалъ и Хайдутти, която всѣки день раснала и кржглѣяла въ въображението на младия поетъ, както и още нѣкои отдѣлни стиха на замислени творби. Човѣкъ съ солидно образование, бащата позналъ какво носи синътъ му, и настоявалъ да драще, за да пратятъ нѣщо въ Цариградъ на „Гайда“, която ходила свободно изъ България до Калоферъ. Но синътъ ималъ тогава работа съ Добри...

Пролѣтътъ 1867., когато се почувствувалъ изгнанникъ въ пълна смисълъ на думата, той пише „Майци си“, за пръвъ пжтъ помѣстено въ „Гайда“ на 15. априлъ (г. III. бр. 19. стр. 312; Цариградъ, 1867). Отъ тая дата Ботйовъ се явява на литературното поле, за да заеме главно мѣсто въ историята на българската литература и до вѣки. —